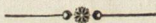

но треба да спанешъ календарь, за да ше промѣнувамъ на всека година.

Въ Градъ Самарканда (въ голема Таршаріа), бѣше единъ шерзіа, койшо имаше свояшъ дукянъ при градскише враша, койшо излѣзваха камшо гродищата. И понеже едно време спана чума, и изнасаха множество умрелы человѣцы покрай дукянашъ му, онъ бѣше си пригошовилъ едно гърне, въ коешо зарадъ всекого мершвеца хвъргаше по единъ камикъ, и послѣ ги броеше, за да знае колко человѣцы умреха въ оный день. Подиръ нѣкое време умре и шерзіаша, и понеже пріашилише му видѣха дукянашъ му зашворенъ, попышаха, гдѣ е. Тогда единъ опъ сосѣдыше му рече имъ: Ако пыташе зарадъ шерзіаша, и онъ влѣзна въ гърнешо си.

Нѣкой Сребролюбецъ, койшо се благодараше много опъ работаша на слугаша си, рече му единъ день когдашо спруваха закуска: Понеже сега правиме закуска, добръ е да спориме наедно и обѣдъ, кашо да не загубваме подиръ време, но да работиме безъ препяшствіе. Добръ, опговори слугаша му: